

i un altre a Sta. Eugènia (xl, 93.19; Masc. 18F5). *Es Revellaret* a Alcúdia (xl, 77.15, 80.3).

¹ D'aquí el nom dels *Ravella*, famlília distingida a Ordal, tractada pel Baró de Maldà a. 1794 (*Calaix de Sastre* II, 255). I d'aquests és probable que vingui el nom de *Can Rabella*, veïnat de cases escampades, 120 hab., te. Subirats, a 380 alt., ja prop del Coll d'Ordal.

El REVELLI

Pròpiament 'petit baluard extern d'un fort' (*DECat* VII, 146, 627).

D'aquí *El Revellí*, lloc suburbà en diversos pobles rossellonesos i als afores de Tuïr, en un doc. de 1774 (Desplanque, *Archs. de Thuir*); *El Rebellí*, lloc suburbà a Pesillà de la Ribera, poble emmurallat. Consta que la seva «Ecclesia Sti. Saturnini» era «extra menia», per un doc. de 1542 (Ponsich, *Top.*, 5).

Can Rebellí, cases velles del barri *La Coma*, te. de Castell d'Aro (xlv, 169.20).

Es Revellí, dalt de la plaça forta damunt Casa la Vila d'Eivissa.

Revirat, V. Re- (intensiu)

Revuira, V. *Rovira*

REVIULES

Crec que és el que hem d'entendre en lloc de *Ravines* (n errònia), que hom ha llegit en un doc. de Begues, de l'a. 928 (*BABL* v, 109). Pot ser reducció fonètica de **revigoles*, f. pl. de *revigol* «fiero, arrogante», mot vigatà recollit pel *DAG*, en el qual es deuen combinar el cat. *reviure* amb *REDIVIVUS*, que ha donat descendents populars amb el sign. de 'redall' en el País Tolosà (Arieja, Hte.-Gar.) (*PVArGc*, 343a59, 287b31; cf. *DECat* IX, 323b51-56).

Revius, cognom a Pallars, a. 1518 (*Spill* de Castellbò, fº 28v).

Revull, V. *Reüll* *Ri-*, V. *Re-* (arabismes i mossarabismes) *Ri-*, V. *Re-* (noms fluvials) *Rià*, V. *Rifà*

RIA

Municipi del Conflent, cantó de Prada, situat a la vall de la Tet, entre Prada i Vilafranca de Conflent.

PRON. POP.: *rià*, oït a Eina (1959); també a Prallà, Orbanyà, Noedes i Comes (1960). Gentilici: *riàncés*, a Noedes i Orbanyà (1960).

DOC. ANT. 840: *Arrianum* (Alart, *Bull. Soc. Agr.* Sc. x, 80); 944 (*Hist. Lgd.* v, 1512); 968 (Abadal, *Eixalada*, 198); 1025 (Alart, *Cart. rouss.*, 47); 854: *Arriano* (Abadal, *Eixalada*, 133); 944 (Colle. Moreau VII, 41); 983 (SerraV., *Pinós Mtpl.* III, 91).

1011 (*MarcaH.*, 986); 1086: villa *Arriano* (Moreau

xxiv, 175); 1175: Raimundi de *Arrian* (*Cart. Poblet* 190); 1194 (*BABL* II, 465); 1195 (Alart, *Bull. Soc. Agr. Sc.* x, 93); 1385 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 523); 1275: Simon d'*Arria* (Alart, *RLR* v, 9); 1296 (id., 91); 1359: *Arria* (*CoDoACA* XII, 123); 1395 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 531).

Mencions addicionals (Ponsich, *Top.*, 118): 901, 950, 953, 982, 1017, 1131, 1134: *Arrianum*; 981: villa *Arriana*; 1195, 1298, 1346: castrum de *Arriano*; 1267: villa de *Arriano*; 1312: locus de *Arriano*; 1358: *Arrian*; c. 1375: castell de *Arria*; 1424, 1628: *Arria*; 1618, 1632, 1668, 1750: *Ria*.

ETIM. **ARRIĀNU*, derivat del NP llatí *ARRIUS* (Schulze, *Zu lat. Eigenn.*, 423; Skok, *Ortsn.*, 57). Com digué ja Aebischer (*Top.*, 127), les mencions antigues indiquen unànimement que la pèrdua de la primera síl·laba (A-) s'esdevingué en època força tardana, per bé que alguns dels testimonis medievals en *Ar-* ja podien resultar d'un arcaisme notarial.¹

²⁰ Cal remarcar els parònims occitans citats per Skok (*Ortsn.*, 57, 127), alguns dels quals pot ser que es derivin del NP *REIUS* o bé *REGIUS* (Schulze, *Zu lat. Eigenn.*, 215, 220), i, per tant, mai no hagin tingut A-: *Arriac* (Charente-Inf.), *Riac* (Gard, H-Alpes), *Reyanne*

²⁵ (riuet, Gard), *Rians* (Var), *Réans* (Gers). Ph. R.

¹ Veg. E.T.C. I, 62.

RIAL

³⁰

'La petita vall d'un torrent poc fondo, que va a parar a mar després d'un mediocre trajecte', mot viu en el Maresme central (Caldetes, Arenys, Canet, St. Iscle); i antigament en el Rosselló [1215, 1364] i també llgd. Deriv. de *riu* < *RI*[*VU*] (*DECat* VI, 340a57-b55). *Rial del Prat*, a Vinçà, i altres citats allí. Sobretot en el Maresme: *Rial de Pedra-castell*, *R. de Sta. Florentina*, *R. del Cementiri* (Arenys). Mot que durà sempre la melancòlica empremta de les muses d'Espriu.

Rialb, V. *Re-*, *Ri-* (fluvial) *Rialtès*, V. *Riutès*

⁴⁵ *La RIAMBALDA* i *El RIAMBAU*

Gran extensió de terreny entre l'alt Gaià i l'alt Penedès, que junt amb Valldossera, formava una baronia, comprada el 1260 pel monestir de Santes Creus; i després augmentada amb addicions de terres veïnes. Encara recentment quedava el nom en el Corral i Casa de *La Riambalda*, que consten l'a. 1762, com situats al NE. de *Puig de Formigosa*, en el te. de Querol (comunicacions de Xavier Fort, n. 2 i n. 20). De les moltes notes de X. Fort i Cogul sobre Santes Creus, resulta que la major part era en te. de Querol, però un poc ficada en els de Pontons i La Llacuna. I que la creació d'aquesta baronia, resulta d'una compra que el monestir féu l'any 1260 a Gombald de Rubinat, i fou ampliada més tard amb altres adquisicions.